

Tekster: 2 Mos 20,1-17, Rom 3,23-28, Matt 19,16-26

Salmer: Rødding 9.00

756 Nu gløder øst

493 Gud herren så (mel. Schultz)

884 Fordi han kom

518 På Guds nåde (Mel. Herrnhut 1740)

Lihme 10.30

12 Min sæl, du Herren love

7 Herre Gud

493 Gud herren så (mel. Schultz)

884 Fordi han kom

438 Hellig

477 Som korn

518 På Guds nåde (Mel. Herrnhut 1740)

Svaret på spørgsmålet: Hvad godt skal jeg gøre for at have evigt liv?
har Jesus egentlig allerede givet i det stykke der går umiddelbart
forud for spørgsmålet i Matthæusevangeliet. For der har Matthæus

fortalt, om hvordan Jesus tager de små børn, som disciplene vil vise bort, til sig og siger at himmeriget tilhører de små børn.

Den unge mand i evangeliet i dag kommer med sit spørgsmål til at insistere på, at der da må være en anden vej til Guds rige, en voksen vej så at sige.

Evangeliet i dag handler om, at der ikke findes en voksen vej til himmeriget. Men vejen til himmeriget **findes** ikke desto mindre!

Bevægelsen fra barn til voksen kan man godt betragte som én lang befrielseskamp. Man gør sig fri af en altomfattende afhængighed: begynder at spise selv, begynder at gå selv, man flytter hjemmefra, og om alt går vel, ender man med at begrave sine forældre, de mennesker man en gang var i bund og grund afhængige af. Det paradoksale er, at i begyndelse bliver man nærmest skubbet ud i uafhængigheden. Det er de færreste børn, der ikke helst ville blive ved at have bryst, hvis altså bare moderen lod dem. Det er rigtigt mange børn der af forældrene bliver lokket og presset og truet til at gå selv, men så vender det pludselig. Og når ungen lykkeligt spadserer ud ad havelågen og hen ad fortovet på egen hånd, er den rivende gal. 8-10 år senere er der en kamp, når den samme unge vil til bal og forældrene spinder den unge ind i væld af aftaler om hjemkomsttidspunkt, alkoholkonsumering, kønslig omgang osv. Og den unge siger ja til det hele, bare for at kunne komme ud og bryde de selvsamme aftaler.

Jesus siger, at Himmeriget eller Guds rige, er at leve i en afhængighed der er lige så altomfattende som den afhængighed, der binder et spædbarn til sine forældre og først og fremmest til sin mor.

For et helt lille spædbarn er moderen god, for det er hende dets liv afhænger af, og alle andre er i en eller anden forstand onde, og når de fjerner barnet for længe fra moderen begynder det at græde.

Et menneskes liv er i ét og alt afhængigt af Gud som giver det livet. Men til forskel fra barnets afhængighed af moderen er det en afhængighed, som aldrig hører op, som vi aldrig vokser ud af. Vi prøver ganske vist at gøre os fri af Gud på alle mulige måder. Vi prøver at gøre os til herrer over vore egne liv, sådan som Paulus så bombastisk sagde det i læsningen fra Romerbrevet: " Alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud".

Man kan forsøge at drikke sig ud af afhængigheden.

Man kan kaste sig ud i endeløse erotiske eskapader for at glemme.

Man kan også begrave sig i arbejde, så dét bliver det middel, man prøver at gøre sig fri ved.

Man kan løbe. En klog kvinder, som selv løber, siger jævnlige: alle der løber prøver at løbe fra et eller andet.

Man kan spise sundt. Afhængigheden af Gud bliver evident i ethvert menneskes liv, når det konfronteres med døden. Og hvor ofte hører vi ikke, at vi kan holde døden på afstand ved at motionere, spise så det ene så det andet og især da ved at lade være med at fortære så det ene så det andet.

Man kan overholde lovene. Samfundets love, så man regnes for en agtværdig borger med ret til beskyttelse og omsorg fra samfundets side.

Eller man kan bryde de samme love, for at skaffe sig en fordel, som de andre bangebukse der holder lovene går glip af.

Og man kan ophobe rigdom for at have noget at stå imod med, når ulykken kommer.

Men også Guds lov. De 10 bud, som Jesus citerer et udvalg af i dag.

Eller andre etiske love: spare på vandet, varmen, benzinen. Give en tyver til alle de indsamlere der banker på døren.

Bortset fra det med drikkeriet, de erotiske udskejelser og det konsekvente lovbrud er det på sin vis alt sammen gode og agtværdige måder at leve på. Alligevel fører ingen af dem til himmeriget, men derimod kommer de let til at føre bort fra himmeriget.

Hvorfor?

Fordi livet i himmeriget er et liv uden afstand til Gud.

Vil du være fuldkommen, siger Jesus til den rige mand, så sælg alt hvad du ejer, giv det til de fattige, og kom så og følg mig.

Meningen er ikke, at manden derved gør noget særligt agtværdigt, der gør ham fortjent til himmeriget. Men kunne han slippe det, han har bundet sit liv til ville han være fri til at være afhængig af Gud.

Og det kan han ikke. Afhængigheden af det, han ejer, har sat sig så dybt i ham, at han ikke kan komme fri af den.

Kender I ikke det? Der er ting, vi har knyttet os til, vaner vi har tillagt os, der sidder så dybt i os, at vi ikke længere selv bestemmer, om det er noget vi vil gøre eller ej. Værdierne, vanerne er ikke længere noget, vi vælger, men noget, der bestemmer over os.

Sælg det hele, siger Jesus. Og kom så og følg mig.

At følge Jesus er at give afkald på alt, der beskytter livet. Familien. Samfundet. Forsigtighed. Bekymringer. Men det er ikke kun det.

Der findes masser af fortællinger om mennesker der har forladt alt og begivet sig ud i ødemarken og har overlevet i kraft af styrke, snarrådighed og hensynsløshed.

Jesus har ikke forladt alt for at leve i kraft af sig selv. Men han lever i kraft af Gud. Og Gud er for Jesus en fuldstændig selvfølgelig kærlighed, der omslutter ham overalt. Jesus går jo heller ikke ud i ødemarken, ikke ret længe i alt fald. Han færdes blandt mennesker, og hele tiden insisterer han på kærligheden som den eneste autoritet, han bøjer sig for.

Der er én der er god, siger Jesus i evangeliet, vi hørte. og ifølge Markus's gengivelse af det samme sted, føjer han til: nemlig Gud. Og det er naturligvis også det, Matthæus mener.

Gud er god på samme måde som moderen er god for spædbarnet. Fra Gud kommer alt godt. Fra Gud kommer livet. Fra Gud kommer lyset og varmen. Fra Gud kommer alt. Uden Gud er der ingenting. Og Jesus føjer til: og Gud har ikke bare ladet os blive til og glemt os igen. Gud følger og omslutter os med en uophørlig kærlighed. Gud er vor far i himlen, der sørger for os på en sådan måde at menneskeforældres omsorg for deres børn kun er en svag afglans af Guds omsorg for os. At følge Jesus er at vente alt godt fra Gud og at tage imod alt der kommer som Guds gode gave. Derfor siger Jesus også at bekymring og frygt er af det onde. Ikke fordi, der ikke er noget at være bange for, men fordi den eneste der i sidste instans kan overvinde det, der er at være bange for, er Gud.

Rigdom er en barriere mod det, der truer en: mod sult, mod kulde, mod sygdomme – i alt fald i en vis udstrækning. Men samtidig er rigdommen også en barriere mod Gud. For når man dækker sig bag sin rigdom, kan man ikke samtidig tage imod alt, der kommer, som en gave fra Gud. Rigdommen er jo ligesom drukkenskab, tøjlesløshed, arbejdsnarkomani, sundhedsmani og lovrytteri alt sammen måder at undgå den værgeløshed i tilværelsen, hvori den endegyldige afhængighed af Gud viser sig.

Alle er vi bundet i forholdet til Gud. Men Gud er der. Og selvom vi hverken tør eller kan slippe det, der beskytter os mod værgeløsheden i tilværelsen, og selvom vi derfor ikke kan få evigt liv, så kan Gud det vi ikke kan. Han kan give os evigt liv. og han vil gøre det. Hvordan han gør, ved vi ikke. ligesom vi ikke ved, hvordan han giver os liv og tilværelse og ikke bare ingenting. men så sandt vi oplever livet Gud giver os fra dag til dag, så sandt skal vi også opleve det evige liv, han vil give os.

Og kan du tro det, kan du glæde dig over det på forskud allerede nu. Ellers må du vente til dendag, gud faktisk giver dig det. Til din egen store overraskelse.

Amen.